

Въ голѣмата стая, затоплена откъмъ вътрешната страна на тогавашнитѣ зидани печки, кюмбета, както ги думаме, бѣше вече сложена голѣмата паралия, около която щѣхме да насядаме толкова народъ. Въ отвѣдната стая, откъдето се палѣше печката, стрина, заобиколена отъ баба и леля, довършваше още нѣкои сладки.

Навѣнъ завалѣ снѣгъ на едри снѣжинки, които падаха бавно, почти лѣниво по земята. Чичо ми, който бѣше желѣзничаръ, щѣше да позакъснѣе тази вечеръ. Чакахме го да си дойде съ влака отъ Варна.

Следъ като бѣ всичко готово, около паралията насѣдаха баба, баща ми, свяко и дребосѣка, а по голѣмитѣ се въртѣха около стрина и леля край огнището въ другата стая, където жълтитѣ изпечени млинове, гостбитѣ и сладкитѣ издаваха дразнещи дѣхове и пари. Но кой смѣеше да лизне отъ ястията! Не бѣше редно това, докато всички не се събератъ, докато най-стариятъ не благослови вечерята.

Но ето. Пжтната врата се хлопна. Всички деца се втурнахме на двора.

— Тате!

— Чичо!

Братовчедкитѣ и азъ се хвърлихме да прегръщаме — тѣ баща си, азъ — чича, цѣлъ побѣлялъ отъ снѣгъ. . . .

Най-сетне всинца насѣдахме около паралията, отрупана съ разни гостби, варени и печени. Баба благослови съ кжса молитва вечерята, прекръстихме се и петнадесетина ржце на часа заприсягаха къмъ блюдата.

Колко бѣха сладки и вкусни ястията! Бѣхме, наистина, гладни, или по-добре, като присягатъ на-